

Mænd, som ikke ved fuldkommen Tjenestedygtighed kunne antages til Øvelse, idet, dersom der ikke fastsættes visse bestemte Regler, det da atter bliver overladt til Krigsbestyrelsens Skjøn, altsaa efter Erklæringer, Protectioner osv., at bestemme, hvem af disse unge Mennesker der kunne komme med eller ikke, men fastsætter man som en Regel, at de skulle møde paa Sessionen, der foreløbigt behandles og bedømmes, der skulle trække Lod, og forsaavidt Krigsbestyrelsen ønsker, at de skulle medtages, da medtages efter et vist Forhold i Brigadefredsene, overensstemmende med de andre Bestemmelser i Værnepligtsloven, og isørigt efter Lodtrækning, da siger jeg, at det er en Overenskomst, som jeg ikke skal finde nogen særdeles stor Indvending imod, idet man dermed stillede alle Værnepligtige lige, stillede dem accurat under samme Forhold, uden Hensyn til deres Forbindelser eller Sligt. Forslaget under Nr 3 om, at Tallet 18 i 5te Linie forandres til 17, vilde jeg i Realiteten ikke have saa Meget at indvende imod, men da jeg har overbevist mig om, at det ikke kan passe med flere andre Bestemmelser i Værnepligtsloven, troer jeg ikke at kunne tilraade dets Vedtagelse. Vedtagelsen af det vilde desuden medføre den Beshynderlighed, at en ung Mand, naar han gik ind i Tjenesten med sit 17de Aar, da vilde have udtjent i Linien med sit 25de Aar, og dette er efter min Formening meget for tidligt; thi idet den store Masse først udskrives i en senere Alder, har man den store Fordeel i Krigstilfælde at kunne gaa ned til de yngre Aarsklasser, indkalde dem, og saaledes forøge de Værnepligtiges Masse meget; men dette kan ikke gøres for disse Folks Vedkommende, der altså tidligt have begyndt at afstjene deres Værnepligt.

Jusfitsministeren: Med Hensyn til det Ændringsforslag, den ærede Taler sidst omtalte, maa jeg erklære, at jeg af Hensyn til min militaire Collega meget bestemt maa holde paa, at Lovforslagets § 4 affattes paa den Maade, hvorpaa den nu er affattet, men jeg skal forøvrigt overlade Smøbegaaelsen af, hvad det ærede Medlem anførte, til min Collega Krigsministeren. — Naar der kun er Tale om at vælge Get af To, er jeg enig med

det ærede Medlem i, at hans Underændringsforslag vil være at foretrække for de andre paagældende Forslag, ligesom jeg ogsaa er enig med ham i, at naar det vedtages, vil det ogsaa være det Helbigste, at det under Nr. 3 til § 12 stillede subsidiaire Forslag om en Nedsettelse i den Alder, hvori Vedkommende kunne møde for Sessionen, vedtages. Forsaavidt er jeg altsaa subsidiairt enig med det ærede Medlem; men jeg er i høi Grad uenig med ham i, at det er rigtigt at forandre § 4, som den nu foreligger. — Forsaavidt det ærede Udvalg har stillet Ændringsforslag, som imødekommende Ættringer, der ere salbne i det andet Thing, og som have sigtet til at forbedre Lovsproget — jeg mener herved Forslaget under Nr. 6 til § 33 om, at der i denne Paragraphs 10de Stykke, 1ste Linie skal sættes „der“ efter „gives“, samt til Forslaget under Nr. 8 til § 38 om, at Ordet „fuldkommen“ i denne Paragraphs andet Stykkes næstsidste Linie skal udgaae —, kan jeg selvfølgelig ikke have Noget derimod at erindre, saa meget mindre som Udvalget tillige har foreslaaet, at det samme Ord „fuldkommen“, i Overensstemmelse med en bedre Sprogbrug, skal udgaae i § 15. — Jeg har ikke anseet det for rigtigt at søge foretaget saadanne Afvigelser, ved at stille Ændringsforslag derom i det andet Thing, men jeg kan ganske billige, at Folkethinget tager Initiativet i saa Henseende.

Det væsentligste Ændringsforslag, som jeg stærkest vil bekæmpe, er det, der er stillet til § 2 med Hensyn til de ordinerede Geistlige, men jeg skal vel vogte mig for at give Anledning til at reise nogen Discussion derom, saa meget mere som jeg allerede tidligere har tilladt mig at udtale, at det er et Punkt, med Hensyn til hvilket vistnok Enhver har taget sin Beslutning, som det er vanskelig at faae ham til at forandre. Jeg vil kun, i Anledning af hvad den ærede Ordfører udtalte om et Mæglingsforslag, tillade mig at gøre opmærksom paa, at forsaavidt et saadant skulde kunne vinde min Tilslutning, maatte det bevare den Ordning med Hensyn til de Geistliges Ansættelse, som er den bestaaende. I alle Tilfælde vilde jeg finde det mindre rigtigt, om man i Værnepligtsloven vilde træffe en Bestemmelse, der